

אויב'ו הגדולים של הנער הקטן הם מספר מצרים בכמה בתי-קפה תל-אביביים. הם מגרשים את הנער משטח שלטונם, מקטינים בכך את מרחב המחיה שלו. אבל אני כבר יודע איך לסדר אותם ולהיכנס בכל זאת, מבטיח אברהם, הנלחם בחיך על כל מקום.

א'בה

הנשואה לחייל, אחיו יוסף והוא. האה הבכור עבר לגור אצל קרובים בפתח-תקוה. שם הוא משתכר בקושי כדי מחיתו. בני הבית היו אובדי עצות אילמלי הבן הקטן.

החיים הם משחק

החיים גזלו מאברהם את משחקי הכדורגל, את הצגות ה' קולנוע היומיות, את התעלולים. בקיצור: את הילדות. בגיל 11 הם הכריחו אותו להתבגר, לקבל על עצמו את מעמסם בכל האחריות והרצינות. אך אברהם אינו עצוב. אם החיים לא הותירו לו זמן למשחקים — הוא הופך למשחק את

החיים עצמם. אין הוא מתיחס לחייו הקשים במרירות או ביאוש. הוא יודע שהוטל עליו לעשות משהו — והוא עושה זאת, באומץ לב, בחיך גדול ומאושר, ברוח טובה. בימים המעטים שבליתי בחברתו הצטערת צער רב, שאיני אלא צלם ולא סופר או משורר. היתה לי כל הזמן ההרגשה שחיי של אברהם הקטן הם חומר לספר גדול, שיספר על רוח האדם שאינה נשברת, העומדת באומץ גם כשהמשימוח המוטלת עליה גדולות פי כמה ממנה עצמה. מרוח כזאת מעצבים יצירות אמנותיות גדולות. מרוח זאת מתעצבת גם רוחו של עס.

ישנם מקרים, בהם לא יועילו אפילו השיטות הטובות ביותר — האיש, פשוט, אינו רוצה אף לשאת את פניו אל אברהם. אומר הילד: "על פי רוב אני יודע מקודם מי יקנה ומי לא, אבל אפילו כך אני נגש ומציע. מה יש לי להפסיד? לכל היותר הוא לא יקנה."

אדישות

"אמא, הביטי מה שהבאתי!" קרא בהתרגשות לאם שחיכתה בפתח החצר והריק את כיסי מכנסיו המטולאים. רוחו מיום העבודה הראשון בחייו הגיעו כמעט לשתים וחצי לירות.

גבר אל יבד

בני גילו משחקים עדיין בכדורי זכוכית צבעוניים. אך אברהם מבוגר מהם בהרבה שנים. בשש וחצי בבוקר הוא קם, מתרחץ, נוטל את סר החלב ואת סל המזון ויוצא אל חנות המכולת הסמוכה. רק אחר כך הוא פנוי ללכת לבית-הספר. בכתה ד' ידוע אברהם כתלמיד מצטיין, למרות שעלף מעיראק רק לפני שלוש שנים.

שעות אחר הצהריים, בהן מתקבצים ילדי השכונה למישחק כדורגל ברחוב הצר, הן שעות חשובות מאוד בחייו של אברהם. הוא מנצל אותן להכנת שעוריו ולשינה קצרה. בערב עליו להיות ער ורענן.

מארון העץ החום הוא מוציא בערב את קופסת הקרטון והשקית הלבנה. אלה הם מחסני הסחורה שלו. אחר כך סופרת אמו לידו את ההון הנחון להשקעות: חמש לירות ו-400 פרוטה בדיוק. במחסן הסיטוני, במרכז העיר, ממלא הנער את הקופסה והשקית: 50 חפיסות מסטיק, 20 חפיסות סוכריות מנטה, 7 קופסאות סוכריות נגד שיעול.

או מתחיל החלק הרציני של היום. אברהם מעלה על פניו את חיוכו המאושר והגדול ויוצא לחפש קונים לסחורתו. הוא גילה עד מהרה שהמסטיק עצמו, בתור הצעה מסחרית, אינו די מעניין. כדי לפתות את הקונה, הוא פיתח כמה שי"טות מיוחדות. למשל:

עומד זוג צעיר, מתכונן אולי להיכנס לקולנוע. אברהם מתקרב עם חיוכו הגדול לבחורה, מגיש לה חפיסה. הבהור שואל באדיבות את בת-לחיותו אם היא רוצה מסטיק. אך אברהם אינו מניח לה לענות, משיב במקומה כדבר גבר אל גבר: "אם תשאל אותה היא בטח תגיד לא. היא מתביישת. גבר אמיתי לא שואל שאלות, הוא קונה ומגיש לה את זה במתנה. תעשה ככה ותראה אם תסרב."

אחרי מכירת החפיסה האחרונה חוזר אברהם לביתו. שם, בחדר אחד, מתגוררת המשפחה כולה: אמו, אחותו

השיטה

"קנה אחד לבחורה שלך, היא אוהבת את זה," מציע אברהם לכל גבר ההולך בחברת אשה. אם הבחורה מסרבת, הוא מסביר למלווה שהיא פשוט מתביישת.

